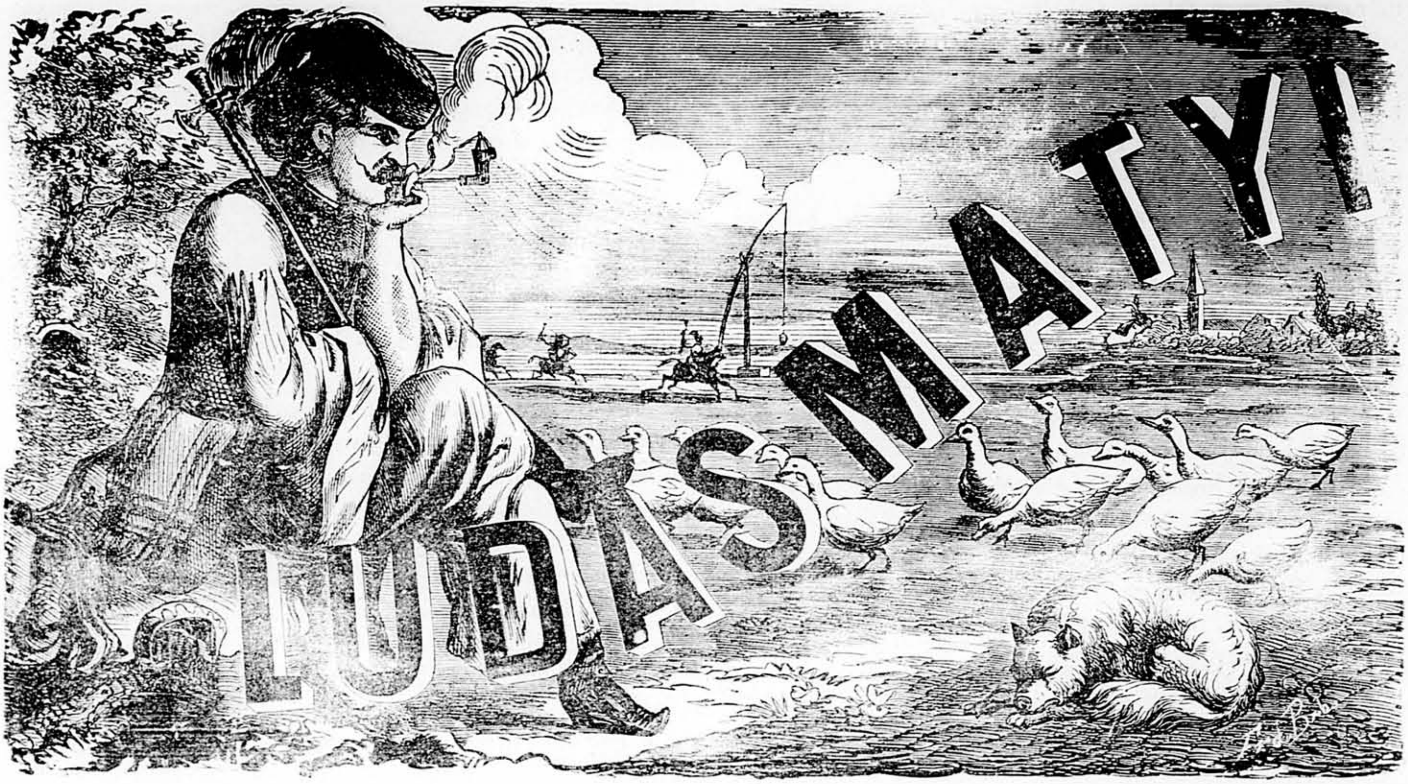

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, febr. 2. 1873. 5-ik szám.	GYÜJTÖKNEK 5 előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Lónyayhoz.

Mig miniszterelnök valál,
Csuszómászó had vett körül,
S a mint a polcról lebukál,
Estednek e had is örül.

Lásd Menyus! ilyen a világ,
Ki előtted földig hajolt...
Rád most kigyót békát kiált,
S hizelegni máshoz farolt.

Nézd Tök Jankót s Handabandát..
E két journalista urat..
Kik talpad és kezed nyalták,
Mind a kettő most megugat.

És mert koncot nem dobsz nekik,
Jankó s Kecskeméti Relli!
Személyeddel nem kérkedik,
Sőt hogy ismert, — azt restelli.

Biz ugy van a Menyus gazda!
Leszállt az ágiód nagyon,
A mióta a zöld padba
Ülsz... alparin alól vagyon.

A kedves vendégek.

Dus Mihály jómódu civispolgár volt Debrecenben. A nagy csapó-utcai cserepes háza udvaráról mődos civisszokás szerint hét lóval járt ki nagy ekhós szekere, midőn vagy diákokat kellett vinni a legátzióra, vagy csizmadiákat fuvarozni a gyöngyösi vásárra.

Gyöngyösön minden évben meg is fordult mind a négy országos vásáron Dus Mihály uram, s ottan megismerkedve egy jószivü Akasztó nevü kötelesmesterrel, annak szivesen látott vendége volt mindenkor 7 lovával, fiával és jómagával egyetemben.

Dus civispolgártársunk ily rendkivüli magyaros vendégszeretetet tapasztalván a kötelesmesternél, valahányszor attól bucsut vőn és a vendégszerető házigazda szivességét megköszönné, soha se mulasztá el azon legforróbb vágyát kifejezni, hogy csak egyszer azt adná már a jó isten, hogy az ő kedves barátját Debrecenbe vezérelné, hadd mutatná ő is meg — már mint Dus Mihály uram, — mi a magyar barátság?

Végre is annyit hitta és oly szivesen hitta Dus uram Akasztó uramat, hogy ennek megkellett igérnie, hogy már egyszer csakugyan berándul a „debreceni szabadság“-ra (az országos vásárt a régi időben igy nevezték).

Akasztó uram tehát a Mihálynapi vásár alkalmára csakugyan fel is pakolt egy csomó kötőféket, istrángot és vontatókötelet, meg a feleségét szekerére s ezekkel a bagázsiákkal s azon édes reménynyel, hogy minő kedves vendége leend az ő régi barátjának, annál is inkább, mert épen nevenapján látogatja meg, utnak indult Debrecenbe.

Az alföldön az tartják: „véka eső, köböl sár", a kit az esős idő utban talál, megemlegeti az a magyarok istenét, főkép a tisza-füredi töltésen, hol megtörtént már az nem egyszer, hogy noha Poroszló Tisza-Füredtől és viszont ez amattól csak egy mértföldnyi távolságra fekszik, mégis a két város közti töltésen, habár jó reggel indult is el a nevezett városok valamelyikéből, meg kellett hálni az utasnak.

Elég az hozzá, hogy Akasztó uram öt napi keserves és kínos kéjutazás után, két elnyuzott lovával és fakó szekerével bevánszorgott végre is az igéret földére, Debrecenbe, s felkereste Dus Mihály uram cserepes házát, a vendégszeretet Mekkáját, a nagy csapó-utcában.

Dus uram épen a kapuban állott, midőn megpillantá kedves vendégét a kötelest, mire rendkivüli örömmel kiálta fel: „erre, erre Akasztó uram!" s azzal sietett a kaput kinyitni; e műtét alatt azonban oda szólt a konyhaajtóban üldögélő feleségéhez: „No annyuk, vendég jő!" s azzal sietett kaput nyitni.

— Kell is ide; adja ki kend az utjokat, hiszen nem csárda a mi házunk, hogy boldog boldogtalan ide szálljon. —

„No no, csak hallgass; hiszen az én gyöngyösi régi ismerősöm, a legkedvesebb barátom, kihez ha Gyöngyösre megyek, szállni szoktam."

— Az isten pusztitotta volna el őket, hisz ezek most mindenünkből kiélnek — zsörtölődék Sára aszszony, — mialatt Akasztó uram behajtott az udvarra.

„Tessék kedves Akasztó uram kifogni, aztán ott az istálló a lovaknak, kigyelmetek pedig forduljanak be szegény cellánkba, — mondá Dus uram, — én majd addig rendelkezem odabent."

Akasztó uram és kedves hitestársa egészen meg voltak lepve ily szives fogadtatás által, — gondolák, no most oly fáradalmas utazás után legalább jól kipihenik magukat, — s azzal szedelődzködtek a kocsiról lefelé.

— Mit adjak én már most ezeknek enni? — kérdé Sára asszony urától.

„Hát van még a padláson egy kerek csont, főzd meg kaszás lére jó bőven."

— Mikor az ember egy kis jót akarna enni, a vendég azt is kikapja a szájából — dünyögé magában Sára asszony.

Ezalatt a kedves vendégek beléptek a konyhába. Dus uram ölelő karjaiba zárta Akasztó uramat, mondván: „Isten hozta, isten hozta! nem is vártam kedves Akasztó uram!" Sára asszony is kezet nyujtott Akasztónénak, de meg nem állhatá, hogy magában el ne mormogja: „hozott biz az ördög!"

„Anyjuk rakass jó tüzet, lássuk szivesen a kedves vendégeinket. Jerünk addig be Akasztó uram egyet pipázni ide ni a tiszta, a vendégszobába. Enynye no.. minő véletlen szerencse, de már ma osztán vigan leszünk. Hozott-é egy kis verpeléti dohányt, Akasztó uram? Ez az én trafikdohányom, hogy isten veszitse el a fináncját, nem ég jól.

— Hoztam biz én — itt a kostök, töltsön rá Dus uram!

Dus uram aztán megtölté öblös makrapipáját a jó verpelétiből, — mint a gyapjuzsákokat szokás megtömni. A két jó barát addig is, mig a vacsora elkészülne, elkezdett füstölni.

Akasztóné asszonyom is betámitott az utitarisznyával egyetemben a vendégszobába, s várta a jó estebédet, hanem az a kiszáradt kerek csont nehezen főtt az alig pislogó tőzegtüznél; Akasztóné asszonyom pedig nagyon éhes volt, de le is akart pihenni a fáradalmas ut után jókor; elővevé tehát a szeredást, abból egy fél sültlibát, kenyeret, s elkezdett csendesen falatozni.

— Nem tetszik ebből a libacombból? — kinálá a házigazdát.

„Dehogy eszem, dehogy eszem kedves Akasztóné asszonyom, mán csak bevárom a friss főtt ételt, pompás kaszás levet készit az én Sárám, hogy a vicispán is megehetné" — szabadkozék Dus uram. — „No de még is egy pár falatot eszem a barátság kedveért, mindig hallottam, hogy aki utasokkal eszik, az áldozik." Dus uram aztán ugy elfalatozgatott a libából, hogy mikorra a finom kaszáslé elkészült, már abból csakugyan nem tudott enni.

Akasztóné asszony még a vacsora előtt lefeküdt a számára vetett ágyba, a két jó barát pedig jó darabig füstölgette még az illatos verpelétit egy itcés zöld kancsó mellett, mely oly savanyu téglás kerti vinkóféle fluidumot tartalmazott, hogy bátran használhatta volna Ráday kormánybiztos Szegeden rabvallatónak.

Hosszas pipaszó után aztán Akasztó uram is lenyugvék. Dus uram pedig kiment az udvarra szétnézni. A köteles ugy félálomban hallá még, midőn Dus uram osztogatá a parancsot fiának: „aztán te kölök, a szénaboglya alá feküdj, hogy ezeknek a jöttmenteknek a kocsisa meg ne dézsmálja a szénát."

Akasztó uram másnap iparkodott gyártmányán jó olcsón tuladni, hogy annál előbb megszabadulhasson a rettentő vendégszeretettől.

A bucsuzás ismét igen szivélyes volt. Sára aszszonyt az elválás annyira meghatotta, hogy könnyezett bele. Akasztó uram pedig annyira el volt ragadtatva

a tapasztalt vendégszeretettől, hogy egészen elfeledte Dus uramnak szívére kötni, hogy ha ismét Gyöngyös felé lesz az utja, ki ne kerülje a házát.

Dus uram szerencsés utat kivánt háromszor is kedves vendégeinek, midőn a köteles kihajtatott a kapun. — Akasztó uram pedig magában mormogá: „akaszszanak fel a neved napján.“

Aranymondatok.

A férfiak nem szeretik a keserüt, hanem a nő majd meg hal az édesért.

A fogorvos másoknak a fogát rántja ki, hogy a saját fogának legyen mit rágnia.

A ki az intést megveti, az a jótanácsot sem fogadja el.

Minden nő kiván sokáig élni, de vénülni egy sem szeret.

A kárvágy örökös ellensége a jó szivnek.

Legkönyebben a szokott igérni, a kinek nincs mit adnia.

A halhatatlan még holta után is él.

A tudatlan hallgat a hol szólani s fecseg a hol hallgatni kellene.

A Matyi elegiája.

Édes jó barátom elmés kis Matyikám!
Tiszta szivből kérlek ne haragudj reám,
Nem küldhettem felpénzt a Zsiga postásnak
Sem Mihály gazdának s Icig szomszédjának. —

Mert látod pajtikám, mi tagadás benne,
Csak egy picula sincs tátongó zsebembe! —
Hát hogy volna akkor, öt, hat forint bankó,
Mire azt mondanád: igy van rendén, igy jó! —

Az irodalomra nincsen itten vevő,
Sajnos nálunk csak is a gugyi kelendő. —
Doboltam eleget, bele is fáradtam. —
Prenumeránsokat én még se kaphattam.

Hej pedig naponként, ugyan csak zörgetnek
Az ajtóman érted, szépen könyörögnek
Hogy adnálak által, egy vagy két órára,
Icig szomszéd s Mihály gazda kontójára! —

Epirultam hidd el, kedves pipás Matyi!
Mert tudod nem vagyok, én Páter Makutyi,
Sem az a Viola, ki a kasinóba
Csak ugy pislog arra a négyes filkóra:

De hát még is kellett gondolni valamit
Zsiga postás mondám: nem hozott még Matyit.
Azok össze néztek, miként Icig szomszéd
A Mihály gazdával, — s egymást meg is érték. —

A kinek pénze nincs, az ne menjen Pestre,
Mert biz ott nem adnak szakállra s hitelbe. —
Zsiga postásnak is ez a mondókája:
Hogy az ő Matyija: nem Csáki szalmája!

Édes jó Matyikám! még egyszer ne hagyj el,
A Mihály gazdával, a szomsséd Iciggel—
Meg vallom őszinte üres most a szoba ;
A mióta velem nem álsz immár szóba. —

Azt csak nem hihetem, hogy a te jó gazdád,
Mihály gazda s Icig kontójára nem ád,
És ha meg tagadna, az olyan érdem lessz,
Melyet te Matyikám épen nem érdemlesz. —

Ittam a gazdádnak jó egésségéért,
Persze az teneked egy kurjantást sem ér,
De szegény legénytől elég volt ez egyszer,
Kivált ha megküldöd magad ötvenkétszer. —

Mondd meg a gazdádnak, pipázó Matyikám,
Kedélyesen ülő szerelmes pajtikám,
Inditson el utra a hires Tolnába,
A jó rákot termő Sárvize partjára! —

Tiszteljed nevemben: a kedves jó nénit,
A lelkes magyarnők egyik példányképit
Csókolja kezeit a kedves s Málika,
Ki szives jóságát nem felejti soha. —

Ha pedig örök.e ez uttal megválunk
Mély gyászba borulva siratunk, sajnálunk —
Icig szomszéd, Mihály gazda vitájával,
Domboru hasával, sovány lábszárával. —

Elmés ötleteid nem számlálom elől
Mert ugy a nevetés stante pede el öl, —
Pedig ezután is akarok nevetni
Ha Icig s Mihályal szembe fogok lenni. —

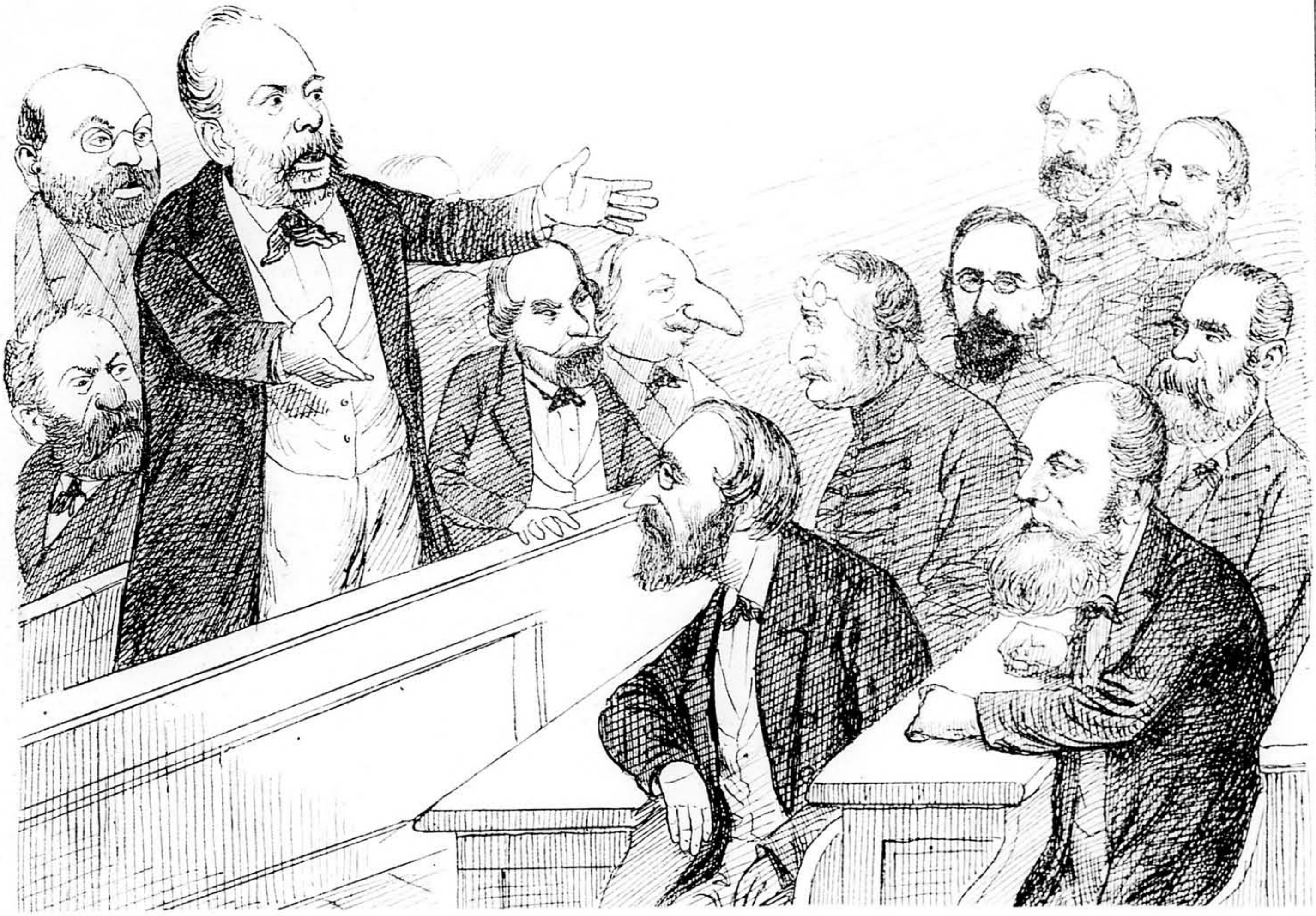
Téged sem felejtlek kedves Zsiga postás !
Ne légyen ételed zsirtalan és kozmás. —
Pályafutásodat bu ne háboritsa,
Lengö sajkád vihar vizbe ne boritsa. —

Éljetek mindnyájan vidám egésségben
Tisztelt gazdátokkal kivánt békességben,
Ha éltetek napja hanyatlásra leszáll;
Sirfátok legyen egy örök zöld virág szál.

Csikvári.

A bud

Kivonat Lónyainak január 25-ki beszédéből.

Tisztelt képviselőház! Mindnyájan hibáztunk.
Én vettem meg olcsó áron a lánczhid actiáit.
Én adtam el a temesvári erdőt.
Én készitettem a kisvárdai családi vasutat. De önök mit tettek? **Önök semmit sem tettek.**

Ludas Matyi naplója a budget vita alatt.

Január 18. Széll Kálmán ma egy valóságos szélmalom volt, sokat darált öszve-vissza. Produktumában több volt a korpa, mint a lángliszt.

" " Kerkápoli Lónyait mint szerecsent mosta, de maga sem maradt fehéren.

Január 20. Helfi mint Simonyi Ernő umbrája maga magát kapacitálta.

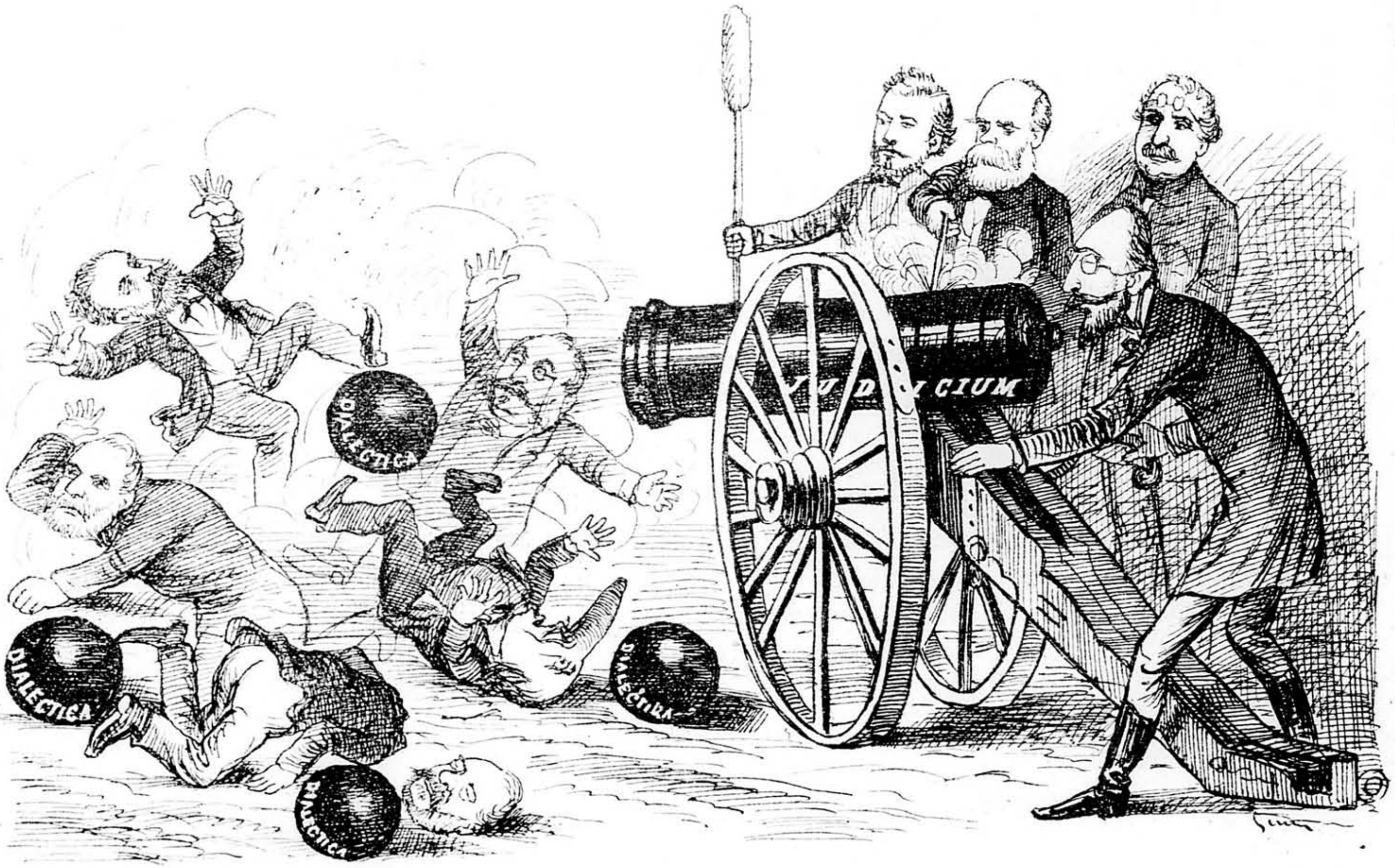
" " Gorove felfutta magát mint a béka s rózsaszinben látta a világot, miután a buffetben két porció sódart és 4 pohár kürasszót bevágott.

" " Móricz Pál kimutatta, hogy ha Kerkápoli 67 milliós deficzitet tud csinálni, ő is tud

csata.

Tisza Kálmán január 29-ki beszédére.

Motto: Csatájuk egy párt-tusa volt
A nagy budget mellett..
S a közromlás felett.

Nyugosznak a mamelukok
Oly sok beszéd után...
A publikum szánakozik
Schwarcz és Kautz Gyulán.

Elhultanak a vitában
El.... a gyász vitézek!
Tisztelet a népjog mellett
Küzdő ellenzéknek.

a muzeum mellett négy emeletes házat épitetni.

Január 20. Zsedényi szerint az ökör Bécsben is csak ökör marad.

„ 21. Schwarz Gyula erkölcsi bátorsággal birt arra, hogy magát bemutassa, mint a reformpárt vezérét.

Január 21. Pulszky Ferencz a bohócz szerepében lépett fel.

„ „ Csávolszky olyan volt, mint egy kis Kossuth.

„ „ Kautz Gyula megmutatta, hogy tud németül, akár mint egy kalb, akarom mondani, mint egy Kolb.

(Folytatása következik.)

Esperesi ukáz Baranyából.

Kibocsátva az esperesi ukáz:
Szegény kosta és tanitó ne lármázz,
Ki széttörni merészli a rabigát:
Nem türheti a szent szék azt meg tovább.

Nem azért van önkormányzati jogunk,
Egy „statutum“ helyre üti hatalmunk.
Esküdjél hát hitvány tanitósereg
Felsőbbjeid iránt mély tiszteletet.

Zsoldos! Fejes! Kis! Hetesi és Aracs!
Mind önfejü, engedetlen és makacs,
Statutummal kössük meg mindannyiát,
Igy tarthatjuk fel a hierarchiát.

* * *

Spanyolhonnak a legnagyobb kényura
Arbuez volt, s dühös inquizitora.
Baranyának kényurai a papok —
— Kimondom, ha abeundit is kapok —
Mint Baksai, Alföldi s Hamar Pálok,
Ily basáknak légio itt a számok.

Táltos Kosta

A fátyol titkai.

Ne tagadjuk, mert nem is lehet, de ugy van meggyőződve fél Magyarország, hogy a közelebbi választások alkalmával a jobboldal részére a vesztegetésre szánt pénzt a kormány, a püspökségek és káptalanok szolgáltatták.

Ez nagy részben téves hit tisztelt publikum!

Egy pár évvel elébre kell visszamennünk, hogy megértsük egymást.

Miután letettük a garast, mondjuk el hát a fátyol titkát.

1809-ik évben — a francia háboru alatt hazánkban tudjuk azt „nemesi felkelés (insurrectio) szerveztetett.

Ez alkalommal Magyarország nemessége anyira kimutatta dynasztikus érzelmeit, hogy ebbeli rajongása következtében, terményt, pénzt, élelmi szereket oly nagy menyiségben szállitott a megyék székvárosaiba, hogy azok kezelésére külön hivatalok állittattak fel.

A hatalmas és europai hirü „győri futás“ után nem sokára megszünvén a háboru, a fentebbi módon begyült pénz — kevés kivétellel — az ugy nevezett „házi pénztár“-ak által kezeltetett érintetlenül egész 1869-ik évig, — a midőn Budán valami excellenciás ur agyából kipattant az az eszme, hogy jó volna azt korteskedésekre forditani a képviselők választásánál, természetesen saját pártjuk a Deák-párt hasznára.

Hogy ez igy van, — tanu lehet — majd nem az öszves megyék házi pénztára.

Már most az a kérdés? lesz e a képviselő háznak olyan bátor tagja, ki megkérdi Tóth Vilmos ő excellentiájától, hogy a nemzetnek azon vérpénze, miről csak a képviselőház disponálhat, hova lett?

Én azt hiszem, lesz.

Ubi es Ádám? bárha Lázár vagy, de interpellálni bátor vagy!

Vitézlő Dobozi Károly levele vitézlő Kerkápoli Károlyhoz.

Szeretett druszám!

Mindig hallottam azt kelmedről, hogy kelmed fene katonás ember.

Katonás természet alatt értem azt, hogy van avagy nincs kedve az embernek annak az mód nélkül való nagy porciónak az megfizetésére, a mit kelmetek avval a kajla jobboldallal ott Pesten kifundáltak, — rá uszitja kelmed mérgibe az maga goromba hadát, és sarcoltatja az jámbor polgárnépet annak a bankó cédulának a kiadásáért, éppen ugy, mintha csak kelmed valami labanc generális volna.

Pedig hát kelmed nem labonc generális, hanem magyar miniszter — volna, — ha jó volna!

Ám de kelmednek is, mint más gyarló komendánsoknak meg van az a hibája, hogy sokszor nem az egyenes, hanem az kanyar utakat választja arra nézve, hogy mint Mózes izrael népét, ugy kelmed is bevihesse az vitézlő magyar nemzetet az igéret földére.

Volnánk pedig mi evvel az kelmed kanyargós politikájával éppen ugy, mint az piripócsi kanász az böjti prédikátzióval, — nem igen veszi be a gyomrunk.

Bizony ha én miniszter volnék, nem uszitanám az vitézlő magyar népre azt az éhes sáska hadat, a mely abban találja bolond örömét, ha az embernek még feje alul is kiveheti puha vánkosát.

Gyilkos, hiéna természet, méltó volna e miatt az paraszt gorombaság miatt kelmedet is jól megfésülni.

Mert ha csak van kelmedben emberség, gondolja fel kelmed az maga furfangos elméjével azt, hogy valjon miként esnék az kelmednek, hogy ha valami imposztor adónyuzó oda menne az kelmed házához, s szépen kihuzná kelmed feje alul azt a vánkost, a melyre kelmed az maga sok gondoktól üzött nagy mihaszna fejet pihenés végett lefektette?..

Lenne é kelmedben annyi lemondás, mint Jákób

pátriárchában, az ki egy darab követ tévén feje alá, azon is eltudott nyugodtan elmélkedni, az világ hiuságáról, és az menyei élet ragyagó koronájáról!?....

Alig hiszem szerelmes druszám!

Kend is megszokta már az jó tornyos nyoszolyának duzzadó párnái és habos vánkosok által nyujtott kényelmét, — s bár mint magasztalja és dicsőitse is kegyelmed a régiek önmegtagadó virtusát, — de ma már kelmed is csak örömestebb hál abban az szép, két nyul utcai palotájában, mint sem hogy miként Jákób pátriarcha, a pusztának közepette.

Komót fráter lett bizony már kelmed is, — mióta az civilisátiónak fejős tehenét szopja.

Hanem tehát nem is hányjuk mi ezt kelmednek szemére, csak azt akarom evvel kelmednek tudomására juttatni, hogy ha bizony kelmed is szeret matrácon fekülödzködni, a szegény ember sem kutya ám, hogy mindig az ugaron háljon.

Azért méltó tisztesség volna az kelmedtől, hogy azoktól a minket embertelenül, s teljes tiz tigris körömmel nyuzó és pusztitó adóperzekutoroktól mi előbb megszabaditana, — s ez által nekünk mind lelki, mind testi épülésünket előmunkálván, méltóvá tenné kelmed magát az polgárság előtt arra, hogy ugy ne emlékezzék kelmed személjéről mint az pogány kutyafejü Heródeseről.

Igaz hogy meglehetős adó restantiában vagyunk — én is, más is...

De hát mind a mellett is, illik e most, a farsangnak napjaiban, bennünket e miatt az ártatlan hátramaradás miatt, mint az vadat, ennyire üzőbe venni?

Hisz tudhatja azt kelmed, hogy mi is szeretjük az cimbalom pengését, és az pohárnak csengését!

Már pedig fujja fel akkor kelmed az 51 napból álló farsangot, ha hogy nekünk ebben az időben, csak a kelmed kegyetlen csatlósai és perzekutorainak disznó gyomrát kell hizlalnunk, — a magunkénak pedig jó formán köménmagos leves sem jut.

Bizony mi ilyen buzditástól nem ugrunk a táncba.

Vagy legfeljebb is az lesz majd vége az ilyes bolond farsangnak, s evvel együtt a kegyelmed hóbortos eljárásának is, hogy egyszer majd kifogy belőlünk a türöm esszentia, — s két fenekü dobnak találjuk tekinteni a kegyelmed gazdájának a hátát.

Akkor aztán kend verje a mellét, hogy „mea kulpa,“ — mert mi isten teremtüttse nem leszünk az oka semminek.

Várjon kegyelmed sorára, mint más becsületes hitelező.

Ugy is beleütött már az ménkü a garádba, — biz avval az egy-két száz forinttal, a mivel én restállok nem nagyot taszit ám már kend az vitézlő nemzet hajóján.

Isten áldja meg kelmedet és adjon isten kelmednek jobb erkölcsöt.

tisztelő druszája

Dobozi Károly.
Kanposssesszor.

Jancsi és Ferkó miért cseréltek feleséget?

Két jobb barátot fényes nappal sem lehet lámpással keresni, mint Jóska és Ferkó.

Köztük a barátság még a testvéri szeretetnél is magassabb fokon állott.

Jancsinak valódi neve Vámosi János, molnár mesterséget üzvén, ezen tisztes nevet a vámoknak mérték nélküli kiszedése miatt kapta.

Ferkó pedig becsületes nevén Kiszabta Ferencnek neveztetett, mivel szabólétére ugy gazdálkodott, hogy a ki nála köpönyeget varratott, ellehetett készülve arra, hogy azt mint mellényt se tudta magára venni.

Jancsinak volt két fia, Ferkónak pedig két leánya.

Még csemeték voltak a gyermekek, midőn a bölcs szülék elhatározták, hogy annak idején a gyermekekből férj és feleség lesz.

Azonban a sors könyvében másképen volt megirva. A fiuk más vászon cseléddel keltek öszve, a leányok pedig másokhoz mentek ferjhez a szülék végtelen fájdalmára.

Hogy fájdalmuk némileg enyhülést nyerjen, a két apa a falu korcsmajában szerzett magának szórakazást.

Itt aztán a két jó barát azon rettenetes gondolatra jött, hogy ha már barátságukat gyermekeik házassága által szorosabbra nem füzhették, tehát feleséget cserélnek.

És ezen házicsint egy szép őszi estén végre is hajtották.

A gyermekek csak reggel vették észre, hogy nekik más anyjuk van, mint tegnap volt.

Későn bár, de még is elég korán oly fergeteg lett aztán a vők és menyek közt, melyből a kicserélt menyecskék csak öszsze karmolva és hajtépve szabadalhattak ki, mindenik volt uránál keresve ismét menedéket.

Hogy itten, hogy fogadtattak, arról már hallgat a krónika.

Találós kérdés,

A porosz kormány két millio lő fegyvert rendelt meg a birmingham fegyver gyárban, mire jelent ez, békét avagy háborut!

Bittóhoz.

Sokan felvetik a talányt..
— Mely mindeddig nincs megfejtve —
Hogy mi okból utasitád
Az öreg Madarászt rendre?

Én aszt hiszem, kitaláltam,
Nervozusod onnan ered —
Nincs felálló egészséged..
Élvezni a mézeshetet.

A Miska zsidó.

Évekkel ezelőtt élt Pápán ez a Miska zsidó, mesterségére nézve korcsmáros, kinek csapszéke nem csak jó és olcsó boráért volt hires és látogatott, hanem Miskának saját egyéniségeért is, lévén Miska egy bohóságokban kifogyhatatlan zsidó.

Egyuttal ez a Miska zsidó lókupec is volt, ha nem épen oly hires mint most Brachfeld, — de csakhogy nevezetes kupec no, mint a ki oly lovakkal kereskedett, melyeknek már legkevesebb párájuk és husuk volt.

Az ily lovakat tekintetes nemes, nemzetes és vitézlő Kamondi uram ő kigyelme szokta Miskától megvenni ideiglenes parádéra. Kamondi uramtól aztán én vásároltam meg rendesen... agaraim számára.

Egyszer a többek közt Miska zsidó egy könnyü kocsiba fogott két iszonyuan kiéhezett vén szürke gebével állt meg Kamondi ur nemesi kuriája előtt s elkezdett torkaszakadtából orditani, hogy a tekintetes ur rögtön jöjjön ki, mert ő már nem tudja tovább tartani a csikókat.

— Mi baj Miska? — kérdi a lármára kisiető Kamondi.

„Tessék csak szaporán felülni mellém, ezeket a csikókat a tekintetes urnak szántam, de csak tessék felülni hamar, mert mingyárt összetörnek, tépnek minden szerszámot", — hó hó, hó! te hó! csititá Miska a toporzékoló szürkéket.

Kamondi uram ő kigyelme rögtön Miska mellé ült, ki megereszté a gebék kantárszárát. A két táltos vitte a könnyü kocsit, mert Miska zsidó ugy észrevétlenül ugyancsak szurkálta a szürkék hátulsó részét az ostornyél hegyével, hová egy hegyes ár volt illesztve.

Egyszer Kamondi észreveszi, hogy hol az egyik, hol a másik szürke rángatja nyakát, fejével visszavisszafordulván.

„Te Miska! nem hiba az ezekbe a lovakban hogy ugy vissza-visszatekintgetnek?" kérdé Kamondi.

— Dehogy hiba, nem hiba az tekintetes uram! nem más az mint irigység, — felelt Miska.

„Micsoda irigység?" kérdi tovább Kamondi.

— Hát tekintetes uram, ezek a csikók azért tekintgetnek vissza, mert ide szeretnének felülni, a hol mi ülünk, — válaszolt Miska szokott modorával. Persze Kamondi ez őszinte vallomás dacára megvette a szürke csikókat tőle, s pár hét mulva aztán az én agaraim ették meg.

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Icig: Thodja e khend Mihály gazda! mitől nem örömest válik meg a magyar ember?

Mihály: A dohánytól meg, a kulacstól.

Icig: Hát, azt megthodná e khend mondani, ki a legjobb uralkodó?

Mihály: Az a ki magán képes uralkodni:

Icig: De azt csak nem thodja khend megmondani, hogy melyik a leghatalmasabb király?

Mihály: Hogy ne tudnám. Hát a kit népe leginkább szeret.

Icig: No hát még egyre feleljen meg khend Mihálylében!. Miről nevezetes Lónyai Menyus pénzügyminiszter korából?

Mihály: Arról, hogy olyan huszasokat veretett, a melyik nem ér többet egy tizesnél.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.